

[Aksel Larsen.]

fetier ikke var holdbare, så er det da ganske klart, at så må der brede sig en forstemthed, en betænkelighed hos dem, der er ansvarlige for hele denne politik, er ansvarlige for, at Danmark er koblet til Marshallplanen og Atlantpagten. De hårde kendsgerninger viser, at Danmark på en mængde betydningsfulde områder sidder økonomisk med sorteper, må være med til at betale gildet for andre lande, at dets uafhængighed er prisgivet, og når der så samtidig herhjemme føres en løn- og dividendepolitik, der tager fra dem, der intet har, og giver til dem, der har, ja, så er det klart, at så bliver vanskelighederne endnu større, og så bliver de sociale nedskæringer endnu mere alvorlige.

Den vej, de konservative lader som om de viser gennem deres demonstrationsdagsorden, er ingen vej ud af dette uføre. Der findes ganske vist en vej — den behøver ikke at opregnes i 4, men kan opregnes i 3 punkter. Den består i, at man gennemfører en fornuftig importregulering, at man altså ikke overholder eller godkender frilistediktaterne fra Paris. Det er meget godt nu at spekulere på, som regeringen åbentbart gør, at gennemføre importregulering på alle områder, hvor man ikke har godkendt Parisfrilisterne, men det vil jo give en fuldkommen skævhed i Danmarks import, fordi det efterhånden kun er den mindste part af importen, man så kan regulere. Nej, det, der skal til, det er en fornuftig regulering af hele Danmarks import. Jeg tror, det er den eneste farbare vej, og jeg mener også, at debatten i går viste, at der i hvert fald var enighed om, at man ikke kunne klare historien ad toldvejen. Det er ikke, fordi jeg er tilhænger af, at det skal klares ad toldvejen, som jo betyder en fordyrelse af leveomkostningerne herhjemme, men det forekommer mig som sagt, at der i går var enighed om, at told var ingen løsning ud af de øjeblikkelige vanskeligheder. En løsning vil imidlertid være at finde, hvis man gennemfører det, jeg kalder en fornuftig importregulering.

Dernæst kunne man gennemføre en bedre Englandsaftale, men her må man have lov til at tale om regeringens manglende evne og vilje. Såvidt jeg har forstået den højtærede minister hr. V. Buhl, konstaterer han nemlig med et suk, at Englandsaftalen er dårlig, men det er der ikke noget at gøre ved, for England vil ikke gå med til at ændre den. Nej, når man på forhånd opgiver forsøget på at få en bedre aftale, så opnår man bestemt ingen bedre aftale, men så er det, man må snakke ikke blot om evnen,

men også om viljen, vel at mærke den manglende. Det, der nu skulle til, var foruden importreguleringen en bedre Englandsaftale med anstændige priser for vore importvarer til England og med prisklausuler for de varer, vi skal købe i England, og endelig udvidet dansk handel med Østeuropa; men jeg erkender, at disse tre metoder kan man ikke tage i anvendelse, hvis man ikke siger sig fri for bindingen til Marshallplanen og Atlantblokken.

Derfor forholder det sig nu som før således, at det er Marshallplanen og Atlantpagten, Danmark skal frigøre sig for som betingelse for, at vi kan få orden i vore økonomiske forhold og samtidig genvinde vor selvstændighed udadtil. Vi ved meget vel, som jeg allerede har sagt, at man er begyndt at blive ængstelig for Marshallplanen og dens følger, og det er forståeligt; kendsgerningerne fremtvinger en sådan ængstelse hos de ansvarlige. Det er med denne side af Danmarks internationale politik, som det er med bindingen til Atlantpagten. Der er man jo også ved at være ængstelig, spekulerer på, hvilke følger det kan få, om det måske ikke havde været bedre, at man havde holdt sig udenfor denne militæralliance. Jeg synes, at det, der sker netop i disse dage, giver ekstra grund til at nære betænkelighed og overveje stillingen, for når det er sådan, at selv under fredsforhold er Kastrup lufthavn blevet gjort til en amerikansk base for svært bevæbnede bombemaskiner på fotograferings- og provokationstogter over Østersøen, så må man få meget alvorlige fornemmelser med hensyn til de følger, alt dette kan få for Danmark, hvis vi ikke bakker ud af det. Jeg tror, at de, der har ansvaret for hele denne politik, som altså i øjeblikket behandles i folketinget derved, at vi skal tage stilling til Ancey-protokollen, burde benytte netop disse dage til at overveje følgerne af deres politik, til at gøre sig klart, at ikke alene kommer Danmark til at betale økonomisk forfærdelig dyrt, det kommer til at gå ud over befolkningens flertal at deltage i denne vestvendte imperialistiske politik, men Danmark kan komme til at betale på en anden og en langt mere katastrofal måde. Går den kolde krig over i den varme krig med amerikanske bombemaskiner startende fra Kastrup lufthavn, så kan man jo forsøge at forestille sig, hvordan det går med omegnen af Kastrup lufthavn under en sådan situation.

Jeg henstiller dette til overvejelse, samtidig med at jeg ikke kan undlade at udtrykke min forundring over regeringens stilling til det, der foregår i disse dage.